

Sygn. akt **II AKa 98/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski (spr.)
Sędziowie:	SA Grzegorz Chojnowski SA Andrzej Mania
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jorella Atraszkiewicz

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Christophera Świerka

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2015 r. sprawy

D. S.

oskarżonego z art. 148 § 1 k.k. i innych

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego D. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt II K 66/14

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego D. S. za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. G.

kwotę 988 (dziewięćset osiemdziesiąt osiem) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu przed sądem odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego D. S. na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 600 (sześćset) złotych opłaty za drugą instancję.

Sygn. akt II AKa 98/15

UZASADNIENIE

D. S. i T. M. zostali oskarżeni o to, że:

I. w nocy z 13 na 14 grudnia 2011 roku w K., gmina D., działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia E. K. oraz wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim wielokrotnym uderzeniu E. K. rękami i drewnianym kolkiem po głowie, przyduszeniu kolanami barków i twarzy pokrzywdzonej i podtapianiu w wodzie znajdującej się w rowie oraz spowodowaniu rozległych podbiegnięć krwawych powłok górnej części twarzy, okolic czoła i okolicy skroniowo-

ciemieniowo-potylicznej oraz złamaniu trzonu lewej kości ramiennej, a następnie związaniu nóg sznurkiem i przywiązaniu do niego betonowego bloczka wrzucili E. K. do studni wypełnionej wodą, w wyniku czego E. K. poniosła śmierć wskutek utonięcia,

tj. o czyn z art. 148 § 1 kk

II. w nocy z 13 na 14 grudnia 2011 roku w K., gmina D., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim wybiciu szyby w oknie o wartości 30 złotych, wdarli się do domu P. W., a następnie zniszczyli stół i trzy krzesła o wartości 100 złotych, segment meblowy o wartości 400 złotych, telewizor marki P. o wartości 150 złotych, zastawę stołową i naczynia o wartości 400 złotych, naczynia kuchenne o wartości 150 złotych, grill elektryczny o wartości 100 złotych, telewizor marki B. o wartości 150 złotych, kredens pokojowy o wartości 100 złotych, telefon komórkowy marki N. o wartości 70 złotych oraz uszkodzili wykładzinę powodując szkody o wartości 100 złotych, pralkę automatyczną marki A. powodując szkody o wartości 100 złotych, piec kaflowy powodując szkody o wartości 800 złotych, segment pokojowy wyrządzając szkodę o wartości 100 złotych, przy czym łączna wartość zniszczonego mienia i powstałych uszkodzeń wyniosła 2.750 złotych – na szkodę P. W.,

tj. o czyn z art. 193 kk w zb. z art. 288 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 26 lutego 2015 r., D. S. i T. M. uznano za winnych tego, że:

w nocy z 13 na 14 grudnia 2011 roku w K., gmina D., działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia E. K. oraz wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim uderzeniu E. K. ręką w twarz doprowadzili do jej upadku, a następnie przemieścili ją do pobliskiego rowu, gdzie po dwukrotnym uderzeniu drewnianym kołkiem w głowę, przyduszeniu kolanami jej barków i podtapianiu w wodzie znajdującej się w rowie oraz spowodowaniu rozległych podbiegnięć krwawych powłok górnej części twarzy, okolic czoła i okolicy skroniowo-ciemieniowo-potylicznej oraz złamaniu trzonu lewej kości ramiennej, spowodowali jej śmierć wskutek utonięcia, po czym w celu usunięcia zwłok wrzucili je do studni, to jest popełnienia czynu z art. 148 § 1 kk i za to, na podstawie art. 148 § 1 kk, skazano D. S. na karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności, zaś T. M. na karę 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności.

Nadto, oskarżonych D. S. i T. M. uznano za winnych popełnienia zarzuczonego im w pkt. II oskarżenia czynu z art. 193 kk w zb. z art. 288 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk i za to, na podstawie art. 288 § 1 kk przy zast. art. 11 § 3 kk, skazano ich na kary po roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk połączono orzeczone wobec oskarżonych jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzono:

D. S. łączną karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności, T. M. łączną karę 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności,

a na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczono oskarżonym na poczet orzeczonych łącznych kar pozbawienia wolności okresy zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 13 marca 2012 roku.

Zwolniono oskarżonych D. S. i T. M. od zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od uiszczenia opłat sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca D. S., który zarzucił:

„1) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego T. M. uznając je za w pełni wiarygodne w zakresie jego podległości D. S. oraz w zakresie przebiegu zdarzenia powodującego śmierć E. K., w sytuacji gdy wyjaśnienia te pochodzą od współoskarżonego będącego emocjonalnie zaangażowanym w sprawę poprzez czerpanie korzyści płynących z określonego rozstrzygnięcia oraz będącego obciążonym innym niż sprawiedliwość motywem działania polegającym na umniejszeniu własnej roli w dokonaniu zarzuczonych czynów,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających wpływ na jego treść, a będący wynikiem naruszenia art. 7 k.p.k., polegający na przyjęciu, że oskarżony D. S. wypowiedział słowa „ja tej suce pokarzę” mające być początkiem skierowanej przez niego do poszkodowanej agresji oraz, że to D. S. przywiązał do nóg poszkodowanej betonowy klocek, jak również wypowiedział on słowa podczas podtapiania pokrzywdzonej „dobra to już koniec jest”, podczas gdy D. S. zaprzecza wskazanym okolicznościom, a ich prawdziwość oparto na wyjaśnieniach współoskarżonego mającego motywację polegającą na umniejszeniu własnej roli w przedmiotowym zdarzeniu. W związku z czym prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego powinna doprowadzić do przekonania, że w zakresie wskazanych okoliczności nie ma możliwości skutecznego prawidłowego ich ustalenia,

3) błędnego przyjęciu, że E. K. poniosła śmierć w przydrożnym rowie, w sytuacji gdy biegli jasno wypowiedzieli się, że na podstawie sekcji zwłok nie można ustalić czy denatka zmarła w rowie, czy w studni. Biegli wyrazili swoją opinię na temat miejsca śmierci zmarłej w rowie biorąc pod uwagę wyjaśnienia oskarżonych oraz stwierdzonych u pokrzywdzonej obrażeń ciała, w sytuacji gdy stopień upojenia alkoholowego E. K., doznane uszkodzenia ciała wskazywały, iż oskarżeni nie byli w stanie stwierdzić śmierci pokrzywdzonej. Wskazać należy natomiast, iż ciosy zadane w głowę pokrzywdzonej mogły spowodować u oskarżonego D. S. przekonanie o śmierci E. K., co wywołało u oskarżonych chęć ukrycia zwłok pokrzywdzonej,

4) art. 170 § 2 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez oddalenie złożonego na rozprawie przez oskarżonego D. S. wniosku dowodowego o powołanie biegłych lekarzy psychiatrów.”

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o „ zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie D. S. za winnego nieumyślnego spowodowania śmierci pokrzywdzonej”, a „ z daleko posuniętej ostrożności (...) zarzut niewspółmierności kary do popełnionego przez D. S. czynu” i zmianę wyroku przez wymierzenie temu oskarżonemu łagodniejszej kary.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego D. S. okazała się bezzasadna, i to w stopniu oczywistym.

Na wstępie należy zauważyć, że przedmiotowa sprawa była rozpatrywana po raz drugi przez Sąd Okręgowy, który wykonał wszystkie zalecenia Sądu Apelacyjnego, w szczególności przeprowadził postępowanie dowodowe w niezbędnym zakresie i sporządził prawidłowe uzasadnienie wyroku, które pozwala na jego kontrolę instancyjną.

Zarzut obrońcy obraży art. 170 § 2 w zw. z art. 201 k.p.k. nie znajduje żadnego racjonalnego uzasadnienia w przedmiotowej sprawie. Opinia biegłych psychiatrów jest pełna, nie wykazuje błędów logicznych i merytorycznych. Ani obrońca ani oskarżony nie żądali przesłuchania biegłych psychiatrów na rozprawie, nie postawili też żadnych konkretnych zarzutów odnoszących się do tej opinii (por. k. 2894 akt).

A to, że oskarżonemu nie odpowiada treść tej opinii nie jest wystarczającym powodem do przeprowadzenia dowodu z nowej opinii psychiatryczno- psychologicznej. Zresztą, obrońca D. S. jest niekonsekwentny w swojej apelacji; skoro uważał, że istniały podstawy do zakwestionowania przedmiotowej opinii, to winien je przedstawić, a następnie wnioskować o uchylene wyroku (a nie o jego zmianę przez przyjęcie innej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego D. S. i obniżenia orzeczonej wobec niego kary).

Chybione są także zarzuty obraży art. 7 k.p.k. (pkt. 1 apelacji) i powiązane z nim zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych (pkt. 2 i 3 apelacji). Sąd Okręgowy dokonał bardzo precyzyjnych ustaleń faktycznych. To, że biegli-lekarze nie byli w stanie ustalić, na podstawie odniesionych ran, w którym momencie zmarła pokrzywdzona, wynikało z upływu czasu od momentu zdarzenia do chwili ujawnienia zwłok oraz ze sposobu ich ukrycia przez sprawców. Ale to nie oznacza, że sąd rozstrzygający nie dysponował innymi dowodami, które na takie ustalenia pozwoliły. Tymi dowodami były przede wszystkim wyjaśnienia T. M. z postępowania przygotowawczego, także złożone w trakcie eksperymentu procesowego, które to oświadczenia ten oskarżony w całości podtrzymał na rozprawie (por. k. 2892-2893 akt). Sąd Okręgowy dokładnie przeanalizował wyjaśnienia obu oskarżonych i je ocenił zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i

doświadczenia życiowego (por. strony 7-9 uzasadnienia, k. 3075-3077 akt). W tej ocenie, Sąd Apelacyjny nie znajduje żadnych błędów (nie wykracza ona poza granice określone art. 7 k.p.k.) i do niej się także odwołuje.

Już z samych wyjaśnień T. M. wynika, że pokrzywdzona została zamordowana w rowie. Na to wskazywały słowa D. S. „dobra, już koniec jest”, a także dalsze zachowanie oskarżonych, którzy przenosili ciało E. K.. Gdyby pokrzywdzona żyła, to oskarżeni musieliby to zauważyć. Nadto, poszukiwali u sąsiadów J. i R. B. oraz R. H. wapna, aby wieźć ciało i zatrzeć ślady przestępstwa. Te okoliczności także wskazują na to, że pokrzywdzona zmarła wcześniej, a nie – jak sugeruje obrońca – po wrzuceniu do studni. A twierdzenie obrońcy, nawet gdyby uznać je za prawdopodobne, że wrzucając nieprzytomną ofiarę do studni, obciążoną bloczkiem betonowym, oskarżeni nieumyślnie spowodowali śmierć E. K., jest wręcz kuriozalne.

Sąd Okręgowy precyzyjnie opisał działanie obu oskarżonych, wykazał ich współsprawstwo oraz bezpośredni zamiar zabójstwa. Dlatego kwalifikacja prawna czynu przypisanego im w punkcie pierwszym wyroku jest także prawidłowa.

Również wymierzona D. S. kara 15 lat pozbawienia wolności nie razi swoją surowością. Działanie tego oskarżonego było przemyślane i konsekwentne. On też odgrywał pierwszoplanową rolę w całym zdarzeniu. I tylko cofnięcie apelacji przez prokuratora nie pozwoliło Sądowi Apelacyjnemu na rozważenie surowszej odpowiedzialności karnej tego oskarżonego (choćby poprzez odpowiednie zastosowanie art. 77 § 2 kk).

Tak oceniając, uznano apelację obrońcy D. S. za oczywiście bezzasadną.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt. 6 oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r., o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami).

Natomiast orzeczenie o wynagrodzeniu za obronę z urzędu znajduje swoje uzasadnienie w § 14 ust. 2 pkt. 5 i § 19 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) – tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 461.